

SILENTIUM

Zpřetrhat to ticho kolem? Nabízí se jak noviny na
podpal, utrousil bych *banalita*, kdyby se z rohu
nekřičelo tak nahlas, z rohu, do jehož hájemství
spadáš ty, čekajíc, jestli podám si tvou ruku.

Promiň. Nemohu, nesetnu pocit, který je mi svatý,
ani kdyby obě těla jak tětíva luku,

udělám jediné: až věty uzrají, až do láhve je stočím,
ty verše vinné budu drmolit a míchat s omítkou
pracovny, přestože žádné slovo zdmi neprostoupí,
neboť celý vnitroblok už dávno napuštěn mám
averzí pro každý jeden hlučnější byt, ulici
jakbysmet.

A teď slinami slepuji loď, archu němých, a když
olíznu ret, občas ty sliny chutnají po krvi, to, jak
jejími hlubinami letí kotva, jak se háky zasekávají
o jakousi archetypální skálopevnost srdce.

Popisuji současnost stejně jako nehořlavý,
panoramatický výjev na roštu pece krematoria,
popisuji pozůstalé, jejichž upálené hlasivky
nepřenesou ni gram údivu.

A to ticho kolem! Které není možné zpřetrhat.
V němž nelze uvažovat, že jsme se kdy rozešli.